

[Henry Christensen.]

Jeg kan da godt se, at hr. Rimstad her er ved at gå hr. Aksel Larsen i bedene ved at være snedig til at stille dagsordensforslag. Jeg vil imidlertid sige to ting. For det første, at uanset om venstre stemmer for eller imod dette dagaordensforslag, ville regeringen med den parlamentariske stilling, vi har i folketinget, ikke blive væltet heraf. For det andet er det da ganske klart, at det ikke under behandlingen af lovforslag, om hvilke vi har haft en forhandling, der har ført til enighed om lovforslagenes gennemførelse mellem os og en siddende regering, er muligt at træffe parlamentariske afgørelser for eller imod regeringen med venstres stemmer.

Venstre er et redeligt parti — også i den henseende, at vi, hvis vi har indgået en forhandling og er nået til et resultat, naturligvis vedstår os det resultat under behandlingen af de sager, som skal føre dette resultat ud i livet. Den eneste naturlige fremgangsmåde er derfor, at det dagsordensforslag, som er stillet bl. a. også på venstres vegne, vedtages.

Til statsministeren vil jeg sige en enkelt ting. Jeg vil advare imod, at han lægger for megen vægt på de bedrede valutatal, da de jo desværre ikke er udtryk for, at vi har fået den bedring i handelsbalancen, som må være det afgørende for at få en reelt forbedret stilling i vor valutaimport og -eksport, når vi ser bort fra det, vi tilvejebringer igennem kredit og igennem optagelse af lån. Det er jo ikke herigennem, vi skal tilvejebringe den bedre valutastilling. Det kan være et nødvendigt middel, men det skal vi ikke søge alt for megen økonomisk trøst i. Jeg vil derfor gerne — hvad jeg også sagde ved førstebehandlingen — advare imod, at man nu foretager en lempelse i kreditpolitikken, der går videre, end hensynet til den samlede samfundsøkonomiske balance giver mulighed for.

Til finansministeren vil jeg i forbindelse med de bemærkninger, der er gjort om besparelserne, sige, at jeg tror, det er noget væsentligt, noget betydningsfuldt for vor samfundsøkonomi, at vi har truffet beslutning vedrørende besparelserne og det udgiftsloft, som finansministeren erkender den medfører; jeg tror også, at selve formuleringen af aftalen er rigtigere end formuleringen

i 1962. Det afgørende i spørgsmålet om en sådan aftales formulering er jo, at den går på fastlæggelse af den aktivitet, der må være rådende i statsudfoldelsen i de kommende år, og dér mener jeg der må foreligge en fast afklaring os imellem; det er det aktivitetsniveau, der er dækket af de tal, vi her har talt om, der er det rigtige; det er det, der er det fastlagte. Jeg vil gerne føje til, at det, som også var det gale i 1962, var, at dengang viste det sig, at kendskabet til budgetteringen eller til udviklingen i statsfinanserne var alt for ringe, var alt for dårligt; det betød, at folketinget dengang traf sine afgørelser på et alt for utilstrækkeligt grundlag. Bl. a. i kraft af det, man lærte dengang, har vi fået en bedre viden om statsfinanserne — det havde vi også i forbindelse med indeværende finansår — således at de beslutninger, vi træffer på forhånd, helt anderledes viser sig at holde, efterhånden som året går, sammenlignet med hvad der tidligere var tilfældet. Det tror jeg er noget vigtigt og noget væsentligt.

Ja, når man skal gøre stillingen op, er resultatet jo afhængigt af, fra hvilket stade man nu ser det. At hr. Poul Møller så på forliget således: vi vil ikke gå med, vi vil ikke gå ind for noget, som vi synes er forkert, for at de andre skal gå ind for noget, de synes er forkert; det kommer der ikke noget godt ud af, sagde hr. Poul Møller. Jeg vil gerne sige til ham, at skal der løses opgaver her i folketinget, så skulle det snarere være på den måde, at vi gør, som vi mener venstre har gjort det denne gang: vi er gået ind for noget, som vi synes er rigtigt, og har accepteret, at andre også måtte have lov til at søge varetaget interesser, som de syntes var rigtige. Således handlede vi også under drøftelserne forud for forliget om boligproblemerne, og således er de politiske vilkår i et folkestyre, hvis man vil have indflydelse på de politiske resultater. Jeg mener, også hvad det politiske angår, at der igennem det, der er sket her, er truffet beslutninger, som har fået udtryk i de konkrete foreliggende lovgivningsresultater, og jeg mener ikke der er grundlag for eller at liberalt indstillede partier kan have interesse i at forsøge at drage mere vidtgående politiske konklusioner, end selve aftalen og selve indholdet danner grundlag for.